

unge Folk. Men de maa jo se at lære, at Forholdene ere forandrede fra deres Ungdomstid.

Naar det ærede Medlem, der talte sidst (Busk), for at komme en nu navngiven og anklaget Mand til Livs, endogsaa nævnte hans afdøde Fader og omtalte ham som en Mand, der var almindelig forhadet, maa jeg sige, at jeg finder, det er et Eksempel paa, hvor lidt man vejer sine Ord i den danske Rigsdag. Det minder stærkt om det Tilfælde fra sidste Aar, som alle kende, og som ganske vist var af en mere alvorlig Beskaffenhed, nemlig at man for at komme Forfatteren Zola til Livs, angreb ham ved Hjælp af en Historie om hans afdøde Fader. Det blev, tror jeg, fra alle Sider bedømt strengt, og jeg tror, at efter en Tids Forløb fik vedkommende Angriber en Del af den offentlige Foragt i Stedet for den offentlige Applaus, som han i Begyndelsen havde erhvervet sig.

Naar det ærede Medlem fremdrager Spørgsmaalet om Forholdet mellem Militarismen eller Soldatervæsenet i den strammere Form og Friskarevæsenet, Friskyttævæsenet, Militæsvæsen, eller hvad man nu vil kalde det, som det findes hos det ulykkelige, men heltemodige Boerfolk, saa tror jeg ikke, det er Stedet her at begynde at veje de forskellige Resultater deraf. Men en Ting er sikkert, og det er, at naar det ærede Medlem stiller det, man har lært ved denne Krig, op som Bevis paa, at det ikke er Gallonerne, det kommer an paa, den bredskyggede Hat kan være lige saa god som den trekantede, og mener, at man kan kaste Disciplinen over Bord samtidig med Gallonerne, saa tror jeg, det ærede Medlem taler temmelig vildt om disse Spørgsmaal. Det tør jeg sige, at naar det ærede Medlem nævner Disciplinen og Gallonerne i samme Aandedræt og betragter disse Ting som lige uundværlige, saa maa jeg svare: Nej, Disciplinen kan ikke undværes og har heller ikke kunnet undværes hos Boerne. De have paa Grund af særlige Omstændigheder kunnet udøve Disciplin paa en anden Maade, end vi ere vant til, det er sikkert, men vil man uddrage et Resultat, er det netop det, at hvis Boerne havde haft den militære Uddannelse, som de regulære Hære have, vilde de have været endnu mere uovervindelige, end de have været. Det har vist sig, at saa snart de skulde gaa til Offensiven, hvor netop den militære Bevægelighed og Disciplin i højeste Grad er nødvendig, har det skortet for dem. Saa snart de derimod kunde staa inden for deres Forskansninger og med sikkert Øje

skyde, eller de kunde bevæge sig inden for visse Linier, har det kunnet gaa. Men naar de skulde operere i Egne, hvor de ikke vare kendte som ellers, naar de kom uden for den afstukne Linie, saa har det skortet for dem. Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal, jeg tror, det er for tidligt at rejse dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed.

M. Madsen: Jeg skal ikke fordybe mig i Enkelthederne i den Motivering, som den ærede Forespørger gav for sin Forespørgsel. Der er imidlertid noget i denne Motivering, jeg straks maa slutte mig til og anerkende, og det er det Maadehold, hvormed den ærede Forespørger personlig har forsøgt at fremstille Sagen, som han nu kender den eller tror at kende den. Det samme Maadehold har ikke karakteriseret de Talere, der efter ham have haft Ordet. Men der er et Punkt i den ærede Forespørgers Udtalelser, som jeg bestemt vil protestere imod, og det er den Æmhed, hvormed han omtalte de Befalingsmænd, som det her drejer sig om. Det gjorde ham ondt, om de skulde komme nogen Skade til i denne Anledning; det vilde han, om det var muligt, overordentlig gerne forhindre. Da den højtærede Minister allerede har svaret paa dette Forhold, kunde det jo være tilstrækkeligt; men da jeg selv er tjenstgørende Befalingsmand endnu, ønsker og forlanger jeg, og jeg antager, at det gaar enhver Befalingsmand som mig, at de Paastande, som ere fremførte her i Dag, bevises. Da jeg desuden erkender, at disse Paastande for en Dels Vedkommende ere af en saa graverende Art, at hvis det, der er omtalt, har fundet Sted, fortjener det at straffes, maa jeg og enhver Befalingsmand forlange, at en saadan Undersøgelse finder Sted, og at det bliver godtgjort, om det er rigtigt eller urigtigt, hvad der er fremført. Hvis det er urigtigt, hvis vedkommende Forespørger ikke er i Stand til at begrunde, hvad han her har anført — jeg finder næppe Ord til dermed at betegne den Behandling, der er givet enkelte af de vedkommende — og hvis han ikke har Bevis for Rigtigheden deraf, saa burde han have betænkt sig 10 Gange paa at fremsætte, hvad han har fremsat her i Salen. Jeg maa ellers det Kendskab, jeg har til ham som Kollega her, gaa ud fra, at han er i Stand til at bevise Sigtelserne for de graverende Punkters Vedkommende. Det, der kan betegnes som Narrestreger; kan man lade staa ved sit Værd, skønt de Punkter kunne